

ת"פ 45824/05/15 - פרקליטות מחוז צפון- פלילי נגד ש מ ה

בית משפט השלום בקריית שמונה

ת"פ 45824-05-15 פרקליטות מחוז צפון- פלילי נ'
(אחר/נוסף)

בפני כבוד השופטת רות שפילברג כהן
בעניין: פרקליטות מחוז צפון- פלילי

המאשימה

נגד

ש מ ה (אחר/נוסף)

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן שייחס לו מספר עבירות **תקיפת קטין** - עבירה לפי סעיף 379 + 382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, וכן **תקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש** - עבירה לפי סעיף 380 + 382(ג) לחוק העונשין.

מעובדות כתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם והמתלוננת הנם בעל ואשה וכי במועד הגשת האישום, היו השניים נשואים 11 שנים, הורים לחמישה ילדים, והמתלוננת הייתה בהריון נוסף.

ביום 10/5/15 סמוך לשעה 11:00, תקף הנאשם את המתלוננת בעודה בהריון, בכך שדחף אותה ותפס בידיה בחוזקה, השניים התגוששו וכתוצאה מכך נקרעו בגדיה.

בנוסף, במועדים ובתדירות שאינם ידועים, תקף הנאשם את ילדיו, למעט בתו הצעירה, בצביטות, מכות בישבן ובידיים.

2. ביום 11/1/16, הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו כתב האישום תוקן למתכונתו שפורטה לעיל, הנאשם הודה, הורשע ונקבע כי יתקבל תסקיר וכי הטיעונים לעונש יהיו "פתוחים".

תסקירי שרות המבחן

בעניינו של הנאשם הוגשו 2 תסקירים.

תסקיר מיום 19/4/16

3.

כפי שעלה מהתסקיר, הנאשם בן 32, נשוי ואב ל-6 ילדים בין הגילאים 4 חודשים ועד 10 שנים. הנאשם הציג את עצמו כאברך מוערך המעביר שיעורי דת בציבור ולילדים. הנאשם בן למשפחה חוזרת בתשובה, התחנך בתלמוד תורה ובהיותו בן 15 הגיע לישיבת הרב קוק בטבריה. הנאשם תיאר קשיים חברתיים בנערותו.

עוד עלה, כי הנאשם התחתן לראשונה בהיותו בן 18 והתגרש אחרי חודשים ספורים. נישא לפני 11 שנים למתלוננת שהינה חוזרת בתשובה ובין השניים נערך שידוך. בני הזוג עברו מטבריה לקריית שמונה ואז חזרו לטבריה וסמוך לאירועי כתב האישום חזרו לקריית שמונה. הנאשם מסר כי הוא נעדר ניסיון תעסוקתי כלשהו.

הנאשם שיתף כי אביו נקט באלימות כלפי אמו ובחינוך נוקשה כלפיו. הוריו התגרשו חודשים ספורים לפני מות האב לפני חצי שנה. הנאשם מסר כי אביו נהג להרים עליו יד במקרים מסוימים כדרך חינוכית שנתפסה בעיני הנאשם כחינוך מוסרי וטוב.

צוין כי הנאשם, שהיה בפיקוח אלקטרוני ובהרחקה למעצר בית בטבריה, תיאר את תקופת ריחוקו מהבית כקשה מנשוא, שכן בתקופה זו אביו נפטר ואשתו ילדה תינוקת שטרם ראה. הנאשם דיווח כי לא היה בקשר עם ילדיו במשך 3 חודשים.

שרות המבחן מסר כי לחובתו של הנאשם הרשעה קודמת משנת 2003 בגין תקיפת בת זוג ואיומים.

בהתייחסותו לעבירה הנוכחית - טען הנאשם כי איחר לשוב הביתה, אשתו השתוללה, צעקה, קיללה אותו והתכוונה לתקוף אותו ובתגובה תפס אותה. הנאשם טען כי אשתו העלילה עליו עלילות שווא בתלונתה. עוד טען כי אינו מכה את ילדיו ולא ביצע את המיוחס לו בכתב האישום והעדיף להודות על מנת לסיים את ההליך המשפטי.

הנאשם תיאר מערכת יחסים מורכבת עם אשתו ודיווח על תקופות של קרע ומועקות. עוד טען כי בני משפחתה ניסו לסכסך ביניהם, ביזו אותו ויצאו נגדו, וכי סבל בקשר עם אשתו ונגרם לו עוול על ידיה. בעיני הנאשם, הבעיות ביחסים נגרמו כי אשתו לא הקשיבה לו ולהנחיותיו ביחס להתנהלות כלכלית נכונה ופעלה כרצונה. הנאשם ביסס את עמדותיו על ההלכה הדתית.

המתלוננת, בשיחתה עם עורכי התסקיר, תיארה אלימות רגשית שנקט הנאשם כלפיה במהלך השנים, וטענה כי הוא הפעיל אווירת טרור בבית, דרש שדברים יתנהלו בדרכו, וכעס כשאחרים חושבים אחרת ממנו. עוד תיארה השפלות ושימוש במילים מבזות מצדו. המתלוננת שהתה במקלט לנשים מוכות אך שבה לביתה אחרי תקופה קצרה.

המתלוננת שיתפה כי היא עצמה גדלה בתנאים מורכבים, וכי גם הנאשם חווה אלימות קשה והתנהג לילדיו כפי שהתנהג אביו למשפחתו, ומסרה כי היא מתכוונת לשוב ולחיות עם הנאשם אחרי שיקבל טיפול.

הנאשם הופנה לקבלת טיפול, במסגרת חקירת מעצרו, במרכז למניעת אלימות במשפחה בקריית שמונה, דווח כי הנאשם הגיע לשני מפגשים ונעדר ממפגש אחד, התקשה לקחת אחריות על מעשיו ולהביע נכונות לשינוי וכן ביטא חשדנות להליך הטיפולי ולגבי המטפל. הנאשם לא הצליח לבטא אמפתיה כלפי אשתו וביטא חשיבה דיכוטומית ונוקשה. הנאשם תפס את סגפנותו כערך בו הוא מאמין שעושה טוב למשפחתו ויש לפעול לפיו.

הנאשם ביטא תוקפנות כלפי העו"ס המטפל, שיתף פעולה באופן חלקי בלבד וביטא התנגדות לטיפול ועל כן נמצא לא מתאים להמשך תהליך טיפולי.

שרות המבחן התרשם כי הנאשם, שגדל ברקע משפחתי מורכב, חווה חסכים רגשיים בסיסיים, היה חשוף לאלימות וחווה דחייה במסגרות חברתיות, ואלה השפיעו על אישיותו ככזו המאופיינת בערך עצמי נמוך. הנאשם בעל עמדות נוקשות וצרכי שליטה גבוהים, מחזיק בעמדות פטריארכליות ומייחס עליונות לגבר על פני האישה, וקיימת אצלו תלות רגשית ביחסים עם אשתו.

שרות המבחן העריך כי בהיעדר הליך טיפולי בתחום האלימות במשפחה, נשקפת סכנה גבוהה להישנות עבירות על ידי הנאשם.

הנאשם ביטא הסכמה להשתלב בהליך טיפולי אינטנסיבי ומתמשך במסגרת הוסטל "בית נועם" לגברים אלימים. שרות המבחן ביקש דחייה של חודשיים להגשת תסקיר משלים בעניינו.

4. תסקיר משלים מיום 14/6/16

הנאשם הופנה לראיון במסגרת "בית נועם", הוא מזער מהאלימות הפיזית, המילולית והנפשית שנקט, ותלה את האחריות באשתו ובגורמים חיצוניים, שלל פגיעה שנגרמה לאשתו וטען כי הפריזה בתלונתה במשטרה.

הנאשם הבהיר כי לא יוכל לעמוד בתנאים הנוגעים לאופי הטיפול, מטעמי הלכה וכי הם מסכנים את אורח חייו הדתי רוחני, ועל כן לא התאפשרה קבלתו ל"בית נועם".

בשיחה עם שרות המבחן חזר הנאשם והתנגד להשתלבותו בטיפול ב"בית נועם", יחד עם זאת הביע רצון להשתלב בהליך טיפול שבועי במרכז למניעת אלימות במשפחה בקריית שמונה, אך כאמור, הוא התנגד לטיפול כזה במהלך חקירת המעצר בעניינו.

שרות המבחן חזר על התרשמותו כי רמת הסיכון להישנות מקרים דומים על ידי הנאשם היא גבוהה ללא אפשרות להמליץ על חלופת ענישה או שיקום במסגרת הקהילה העשויות להפחית את הישנות ביצוע העבירות על ידו.

ראיות לעונש

הרב העיד כי הוא מכיר את הנאשם מעל 10 שנים כאדם נעים הליכות אשר דואג לזולת, דואג לילדיו ולחינוכם.

באשר להכאת הנאשם את ילדיו - הרב הסביר, כי העולם החרדי דוגל בחינוך בצורה פיזית אבל כיום לא נהוג לחנוך בצורה כזאת. הרב הסביר כי הוא עובד עם הנאשם בעזרת שיחות ייעוץ והדרכה על חינוך בשיטת "מקל נועם", שבה הילד רואה את אי שביעות רצון ההורה על פניו, והעונש הננקט הוא השמת הילד בפינת החדר או בחדר לבדו. הרב טען כי הרחקת הנאשם מביתו עזרה לו להפנים את השיטה ותרמה גם למערכת הזוגית וכי אשתו מתפללת לחזרתו הביתה.

עוד טען הרב, כי הנאשם הפנים את חומרת מעשיו ואת הדרך בה הוא צריך לנהוג, וכי הוא ימשיך ללוותו ולייעץ לו גם בתחום הזוגיות.

הרב בחקירתו הנגדית תלה את האשמה לסכסוך בין בני הזוג ולאלימות הנאשם, בהוריה של המתלוננת שהתערבו בחייהם. וטען כי הנאשם הרים יד על אשתו מתוך לחץ ואיבוד שליטה.

טיעוני הצדדים לעונש

הצדדים הגישו את טיעוניהם בכתב והשלימו טיעוניהם בדיון מיום 12/7/16.

ב"כ המאשימה טענה כי יש לקבוע 2 מתחמים ענישה נפרדים, שכן מדובר בשני אירועים שהקורבנות שלהם ומועדי ביצועם שונים, וכן כי יש לצבור את העונשים בגין האירועים זה לזה.

ב"כ המאשימה עמדה בהרחבה על הערכים השונים שנפגעו ועל מדיניות הענישה בעבירות תקיפת בת זוג ועל הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה וטענה כי מתחם העונש ההולם בגין תקיפת האישה הוא בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, ועונשים נלווים.

לגבי מתחם העונש ההולם בגין תקיפת הילדים, נטען כי הוא נע בין מאסר אשר יכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שרות ועד 12 חודשי מאסר בפועל.

המאשימה טענה כי אין להקל עם הנאשם על בסיס טענה להצדקה תרבותית להתנהגותו.

לסיכום, ב"כ המאשימה עתרה להטיל על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון של כל אחד ממתחמי הענישה, לצבור את העונשים להטיל מאסר על תנאי מרתיע והתחייבות. לגבי ענישה כלכלית של קנס - המאשימה נמנעה מלעתור לגביו, עקב הפגיעה שעונש זה יגרום למתלוננים.

ב"כ הנאשם הפנה לתיקון הנכבד שנעשה בכתב האישום, וטען כי המעשים שנעשו הנם כשלים בהפעלת הסמכות ההורית שנעשו על רקע תרבותי ודתי.

ב"כ הנאשם טען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי ועד מאסר בפועל אשר יכול להיות מרוצה בדרך של עבודות שרות.

ב"כ הנאשם טען כי הקושי במציאת מסגרת טיפולית נובע מהיותו אדם דתי חרדי, וכי את האשם בכישלון התכנית הטיפולית אין לתלות בו אלא באורחות חייו. ב"כ הנאשם סבר כי אין זה מן הנמנע לנסות ולשלב של הנאשם בתהליך טיפולי על בסיס מפגשים שבועיים.

ב"כ הנאשם הפנה לתקופת מעצרו של הנאשם, הן בפועל והן באיזוק אלקטרוני והן בתנאי מעצר בית מלא, שה"כ כ-14 חודשים.

ב"כ הנאשם סבר כי יש להשית על הנאשם מאסר על תנאי או מאסר בפועל לתקופה קצרה בדרך של עבודות שרות ועונשים נלווים, ולנוכח התקופה בה שהה במעצר ובמעצר בפיקוח אלקטרוני יש לגזור עליו עונש צופה פני עתיד ועונשים נלווים.

בטיעוניו בפני, הסכים הסנגור כי אכן הרקע החרדי אינו הצדקה לשיטת החינוך הפסולה ולעבירות שביצע הנאשם, ואולם ציין כי מדובר בתופעה מוכרת, אשר מנסים לטפל בה.

עוד טען הסנגור, כי לא מדובר בעבירות במדרג חומרה גבוה, שלא גרמו לפגיעות, וכי הנאשם הודה במיוחס לו.

לגבי הטיפול, אשר לא הומלץ, נטען כי הנאשם אכן היה מעוניין בטיפול וכי היה ראוי לתת לו הזדמנות נוספת.

הנאשם הביע חרטה, וביטא אחריות למעשים, לגביהם טען כי נעשו מתוך לחץ. הנאשם הבטיח לתקן את מעשיו ולעשות חשבון נפש. בנוסף, טען כי השיחות עם הרב עוזרות לו ומשפיעות עליו בצורה מוסרית וכי הוא מעדיף את הטיפול הזה על פני טיפול מגורמים אחרים.

דין והכרעה

9. מלאכת גזירת העונש נעשית, על פי הוראות תיקון 113 שבחוק העונשין, בשני שלבים עיקריים. ראשית, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי לעבירה, תוך מתן ביטוי מרכזי לעיקרון ההלימה, בהתחשבות בערכים המוגנים בעבירה ובמידת הפגיעה בערכים אלה, מדיניות הענישה הנוהגת ובהתאם לנסיבות

הקשורות לביצוע העבירה. שנית, יש להציב את העונש בתחומי המתחם שנקבע, וזאת על פי נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה. בנוסף, יש לבחון את מתקיימים שיקולים אשר מצדיקים סטייה מתחומי המתחם שנקבע.

10. כאמור, הנאשם הורשע בעבירת תקיפה של בת זוגו ובתקיפת ילדיו במספר מקרים. מקובלת עליי עמדת המאשימה, לפיה יש לקבוע מתחם עונש נפרד ביחס לעבירות התקיפה שבוצעו כלפי הקטינים ומתחם עונש נוסף ביחס לעבירת התקיפה של המתלוננת.

תקיפת הילדים נעשתה בתדירות ובמועדים שאינם ידועים כ"ענישה חינוכית" שכללה צביטות, מכות בישבן ובידיים, לעומת זאת תקיפת האישה הייתה חד פעמית בעקבות ויכוח בין השניים.

מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים שנפגעו ומידת הפגיעה בהם

11. הערך החברתי המוגן שנפגע כתוצאה מתקיפת קטין בידי אחראי הוא הגנה על שלמות גופם, ביטחונם וכבודם של קטינים וילדים במיוחד בביתם ובתוך התא המשפחתי. הילדים מהווים חוליה חלשה וחשופה בתוך החברה, ויכולתם להגן על עצמם היא נחותה. הציפייה מהם היא לנהוג בכבוד וצייתנות כלפי האחראים עליהם, אך באותה מידה זכאים הילדים לחמלה וסובלנות מצדם של הוריהם.

הקטינים ניצבים חסרי אונים אל מול אלימות מצד המבוגר האחראי, שאמור לשמש מקור ביטחון, תמיכה, עזר ודוגמה אישית, לא לפגוע בגופו ובנפשו של הקטין גם לא בתור ענישה גופנית שהינה אסורה על פי חוק.

לעניין חומרתה של ענישה פיזית נגד קטינים, ראו את דברי בית המשפט העליון בע"פ 4596/98 פלונית נגד מדינת ישראל:

"בהתאם לכל האמור, יש לקבוע, כי ענישה גופנית כלפי ילדים, או השפלתם וביזוי כבודם כשיטת חינוך מצד הוריהם, פסולה היא מכול וכול, והיא שריד לתפיסה חברתית-חינוכית שאבד עליה כלח. הילד אינו רכוש הורה; אסור כי ישמש שק אגרוף, שבו יכול ההורה לחבוט כרצונו, כך גם כאשר ההורה מאמין בתום-לב שמפעיל הוא את חובתו וזכותו לחינוך ילדו. הילד תלוי בהורה, זקוק לאהבתו, להגנתו ולמגעו הרך. הפעלת ענישה הגורמת לכאב ולהשפלה אינה תורמת לאישיותו של הילד ולחינוכו, אלא פוגעת היא בזכויותיו כאדם. היא פוגעת בגופו, ברגשותיו, בכבודו ובהתפתחותו התקינה. היא מרחיקה אותנו משאיפתנו לחברה נקייה מאלימות. אשר-על-כן, נדע כי שימוש מצד הורים בעונשים גופניים או באמצעים המבזים ומשפילים את הילד כשיטת חינוך, הינו אסור בחברתנו כיום."

12. לגבי עבירות תקיפת בת הזוג - הערך החברתי שנפגע הוא הזכות לביטחון אישי, שלווה נפש, שלמות גוף וכבוד עצמי של אדם ובמיוחד של אישה בביתה ובתא המשפחתי.

בתי המשפט חזרו והדגישו את הצורך לייחס לעבירות האלימות בתוך המשפחה חומרה יתרה, וקבעו כי עבירות האלימות טומנות בחובן אימה, עלבון והשפלה, וראויותלמענה עונשי ממשי ומרתיע.

ראו את הדברים שנאמרו על ידי כבוד השופטת פרוקצ'ה בע"פ 6758/07 פלוני נגד מדינת ישראל:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה."

גם לקטינים וגם למתלוננת לא נגרם נזק פיזי כלשהו אך אין חולק כי הפגיעה הנפשית והפגיעה בשלוותם וביטחונם היא גדולה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה

13. בעקבות יכוח שפרץ בין הנאשם והמתלוננת, לאחר שהנאשם איחר לשוב לביתו, הנאשם תקף את אשתו ההרה בכך שדחף אותה ותפס בידיה, השניים התגוששו ונקרעו בגדיה של המתלוננת, בנוסף נהג הנאשם להכות את ילדיו בצביטות בידיהם ובישבנם, כענישה חינוכית. הרב שוורץ, שהנו נציג ההנהגה הרוחנית בחברה אליה משתייך הנאשם, העיד כי מדובר בענישה שהייתה מקובלת בחברה כפי שהעיד הרב שוורץ. שיטת חינוך זו של ענישה פיזית אינה מותרת בחוק, ואיננה הולמת. מדובר בילדים רכים, הבכור שבין החמישה הוא בן עשר, אשר חיו במציאות שבה נחשפו לענישה פיזית, ככל הנראה כדבר שבשגרה. צביטות ומכות, אשר הילד סופג מאביו, מתהוות לשיטת חינוך פסולה ומשפילה הפוגעת בגופו

ובנפשו של הקטין.

לתיאור ההתנהגות שבכתב האישום, מצטרפות טענותיה של המתלוננת, שתועדו בתסקיר, ולפיהן הנאשם הפעיל אווירת טרור, רצה שהדברים בבית יתנהלו לפי רצונו ושהוא סירב לקבל דעות של אחרים. עוד טענה המתלוננת כי הנאשם נהג להשפילה ולהשמיע מילים מבזות באוזניה.

מנגד, הנאשם, וכן עד ההגנה הרב שוורץ, תיארו מורכבות משפחתית וזוגית, שלפיה גם התנהגותה של המתלוננת, והתערבותם של בני משפחתה, היוותה רקע למעשי הנאשם.

14. לקחתי בחשבון את טענות הנאשם, ואף על פי כן סבורני כי חלקו של הנאשם באחריות על התנהגותו הוא מרכזי. גם אם קדם ויכוח למעשה תקיפת המתלוננת, ואפילו אם נסיבות משפחתיות מורכבות השפיעו על התנהגותו - אין בכך הסבר למעשה תקיפת ילדים ואשה הרה.

לא מדובר במעשי אלימות ברמת חומרה גבוהה, שכן למתלוננת וגם לילדים לא נגרם נזק פיזי כלשהו, אך מטבע הדברים מעשיו של הנאשם גרמו לכאב וסבל ולפגיעה נפשית. העובדה כי מתלוננת, בת לחברה חרדית המאופיינת בסגירות, פנתה בייאווה לתלונה פלילית - מלמדת על סבל וחוסר אונים.

מדובר בפגיעה ברמה בינונית בערכים המוגנים. המעשים מלמדים על צורך בבקרה טיפולית, הדרכה ופיקוח על הנאשם ועל התא המשפחתי, לצד ענישה והרתעה שלו.

מדיניות הענישה

15. כאמור, בתי המשפט הדגישו לא אחת בפסיקתם את הצורך בענישה מחמירה נגד מבצעי עבירות אלימות בתוך המשפחה, יחד עם זאת, כל מקרה נבחן לגופו ובהתאם לנסיבותיו. בחינת מדיניות הענישה הכללית מעלה כי נגזרו עונשים במנעד רחב.

א. רע"פ 5986/09 **סלימאן אבו האדיר נגד מדינת ישראל (23.07.09)**, המבקש הורשע בבית משפט השלום בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. המבקש הלם עם אגרופו בבטנה של אשתו ובכתפה ואיים עליה תוך שהוא מניף לעברה מברג. בית המשפט המחוזי החמיר בעונשו של המבקש וגזר עליו 8 חודשי מאסר לריצו בפועל.

ב. עפ"ג (מחוזי ת"א) 35253-10-10 **מדינת ישראל נגד עדנאן עספור (09.03.11)**, המשיב הורשע על פי הודאתו בעבירות של תקיפת בן זוג, איומים (ריבוי עבירות), תקיפת קטין בידי אחראי שגרמה לחבלה של ממש, הפרת הוראה חוקית (ריבוי עבירות), הטרדה באמצעות מתקן בזק ופגיעה בפרטיות. בית המשפט גזר עליו 6 חודשי מאסר בפועל ו-2 מאסרים על תנאי. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי נדחה.

ג. עפ"ג 22007-03-14 **אמארה זלאן נגד מדינת ישראל (20.05.14)**, המערער הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירות של תקיפת בת זוג ואיומים. בית המשפט השלום גזר עליו 18 חודשי מאסר והפעלת מאסר על תנאי וסה"כ שנתיים מאסר לריצוי בפועל. ערעור המדינה לבית המשפט המחוזי נדחה.

ד. ת"פ (באר שבע) 29724-04-14 **מדינת ישראל נגד פלוני (29.03.15)**, הנאשם הודה והורשע בעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות ואיומים. הנאשם איים על רעייתו כי יהרוג אותה, תוך שאחז בסכין ונופף בה לעברה, סטר לאחת מבנותיו וניסה לחנוק בת נוספת בעקבות רעש שהקימו בחדרם, במקרה נוסף, בעקבות בקשת אחד הילדים הקטינים לצאת לחבר, חרף סירוב הנאשם, צעק עליו, סטר לו ובהמשך סטר בפניה של קטינה נוספת, הלם באגרופו בבטנה ומשך בשערותיהן של 2 מבנותיו. בית המשפט גזר עליו 20 חודשי מאסר לריצוי בפועל, הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים כך שחודשיים ירוצו במצטבר ו-4 חודשים ירוצו בחופף, סה"כ ירצה הנאשם 22 חודשי מאסר בפועל ו-2 מאסרים על תנאי. הערעור לבית המשפט המחוזי נדחה, לאחר שהמערער חזר בו מערעורו והביע נכונות להישאר בין כותלי הכלא ולהמשיך בהליך הטיפול אותו עובר.

ה. ת"פ (טבריה) 39032-06-15 **מדינת ישראל נגד פלוני (09.09.15)**, הנאשם, בעל עבר פלילי, הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של תקיפה סתם של בת זוג, תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי ואיומים. כפי הנטען בכתב האישום, הנאשם איים על רעייתו כי ירצח אותה. במועד אחר, הנאשם תקף את ילדיו הקטינים בסטירות ובדחיפה, תוך כדי איומים על רעייתו וילדיו. במועדים נוספים, נהג הנאשם לאיים על המתלוננת בפגיעה שלא כדין בגופה. בית המשפט השית עליו 8 חודשי מאסר בפועל ושני מאסרים מותנים.

ו. ת"פ (עכו) 33479-05-12 **מדינת ישראל נגד א' ג' (09.04.13)**, הנאשם, בעל עבר פלילי, הורשע על יסוד הודאתו בריבוי עבירות של תקיפה סתם של בת זוג ובריבוי עבירות של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי. בית המשפט קבע כי במקרה הנדון מתחם העונש ההולם נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט השית על הנאשם עונש של 18 חודשי מאסר בפועל, הפעיל מאסר מותנה אשר היה תלוי נגד הנאשם, חלק בחופף וחלקו במצטבר, כך שנגזר על הנאשם לרצות מאסר בפועל למשך 30 חודשים ו-2 מאסרים מותנים.

ז. ת"פ (באר שבע) 31154-12-14 **מדינת ישראל נגד פלוני (20.01.15)**, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של תקיפה סתם של קטין ע"י אחראי. הנאשם ניגש לעבר גרושתו והניף ידיו באוויר כמי שמבקש לתקוף אותה. במועד זה בתו הקטינה בת ה-17 אשר שהתה בחדר, קמה ונעמדה מולו על מנת למנוע ממנו לפגוע באמה. הקטינה קיבלה מכה בראשה מידי הנאשם. בית המשפט גזר עליו 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל ו-2 מאסרים על תנאי. בית המשפט המחוזי קיצר את עונשו של הנאשם ל-4 חודשי מאסר לריצוי בפועל, נוכח בעייתיות משפטית, והותיר

את יתר רכיבי גזר הדין על כנם.

ח. ת"פ (פתח תקווה) 57587-07-14 **מדינת ישראל נגד פלוני (28.02.016)**, הנאשם הודה והורשע בתקיפת בתו הקטינה. הנאשם הכה אותה באגרוף בפניה והוסיף בכך גם כאשר שכבה על מיטתה בעקבות ויכוח ביניהם. בית המשפט גזר עליו 6 חודשי מאסר על תנאי, צו פיקוח וצו של"צ.

ט. ת"פ (פתח תקווה) 23834-07-12 **מדינת ישראל נגד פלוני (12.03.13)**, הנאשם, נעדר עבר פלילי, הורשע בעבירת תקיפת קטין ואיומים. בית המשפט גזר עליו 3 חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שרות.

י. ת"פ (באר שבע) 48462-09-11 **מדינת ישראל נגד פלוני (19.11.12)**, הנאשם בעל עבר פלילי הורשע לאחר ניהול הוכחות בעבירת תקיפה של בנו הקטין. הנאשם סטר לו על פניו והיכה בחוזקה בגבו וכתוצאה מכך נפל הקטין ארצה. בית המשפט האריך את המאסר על תנאי שעומד לחובתו לשנתיים נוספות, בנוסף הטיל עליו תשלום פיצוי, קנס והתחייבות.

אני קובעת כי מתחם העונש בגין תקיפת הקטינים בנסיבות ביצוען כאן היא בין מאסר על תנאי ועד 10 חודשי מאסר בפועל, וגם מתחם העונש ההולם בגין תקיפת בת זוג הוא בין מאסר על תנאי בדרך של עבודות שרות ועד 10 חודשי מאסר בפועל.

סטייה ממתחם העונש ההולם

16. ציינתי כי נסיבות ביצוען של העבירות, בשילוב הנסיבות המשפחתיות כאן, יוצרות צורך ממשי בטיפול ופיקוח. אילו נמצא נתיב נכון ומתאים לטיפול בנאשם, יתכן שהיה במסלול זה עדיפות על פני ענישה, גם במחיר של סטייה מהמתחם שנקבע. כמפורט בתסקירים - למרות מאמצים שהושקעו במטרה לשלב את הנאשם בטיפול, הדבר לא צלח.

ואכן, הנאשם הופנה להליך טיפולי במרכז למניעת אלימות במשפחה בקריית שמונה, הנאשם הגיע לשניים מתוך שלושה מפגשים, ביטא חשדנות כלפי ההליך הטיפולי והמטפל ואף ביטא תוקפנות כלפי העובדת הסוציאלית שטיפלה בו והביע התנגדות לטיפול.

גם לטיפול בבית נועם סירב הנאשם ללכת, בנימוק כי המקום אינו תואם את אורח חייו הדתי רוחני.

בנסיבות אלה לא ראיתי מקום לסטות ממתחם העונש ההולם לקולא, אף לא לחומר.

17. בגזירת עונשו של הנאשם, בית המשפט רשאי להתחשב בהתקיימות נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין.

הנאשם כבן 32, נשוי למתלוננת ולהם 6 ילדים ומשתייכים לחברה הדתית חרדית.

הנאשם הותיר רושם לפיו הושפע מתנאים קשים ומבעיות משפחתיות שליוו את ילדותו. צויין כי מדובר במי שחוזה אלימות פיזית מצד אביו, שגם אמו הייתה קרבן לאלימות במשפחה.

גם התנהגותו וגם הרושם שהותיר הנאשם, לא מציירים אותו כהורה או כאדם אכזר ואלים, אלא יותר כמי שמציית למוסכמות על חיקן גודל הוא עצמו, ושמושרשות באופיו.

אמונתו הדתית החזקה ואדיקותו של הנאשם עומדות במרכז אישיותו.

מבחינה זו, איני דוחה על פניה את הטענה כי מסגרת "בית נועם" עלולה שלא להתאים לאורח חייו הדתי של הנאשם.

הנאשם הודה במיוחס לו בכתב האישום המתוקן ובכך חסך זמן שיפוט יקר וחסך את עדותה של המתלוננת, יחד עם זאת, בפני שרות המבחן, בתסקיר הראשון, הנאשם לא לקח אחריות על מעשיו, טען כי אשתו העלילה עליו, לא ביטא כל אמפתיה כלפיה, ובנוסף טען כי אינו מכה את ילדיו אך העדיף להודות על מנת לסיים את ההליך המשפטי נגדו.

בהמשך, הנאשם גילה אחריות במידה טובה יותר, ולא השליך מעצמו אחריות, ואולם ספק אם הפנים באופן יעיל ומלא את השלילה שבמעשיו.

כך, בראיון ל"בית נועם" מיזער הנאשם מחומרת האלימות הפיזית והנפשית בה נקט ותלה את האחריות באשתו ובגורמים חיצוניים.

אין זו הפעם הראשונה שבה נקט הנאשם אלימות פיזית במשפחה - לחובתו של הנאשם עבר פלילי הכולל הרשעה אחת משנת 2005, בגין עבירות של איומים ותקיפת בת זוג (גרושתו) והוטל עליו מאסר על תנאי. הרשעתו הקודמת של הנאשם לא הרתיעה אותו והוא חזר לבצע עבירות אלימות במשפחה.

המתלוננת הביעה רצון לשוב ולהתגורר עם הנאשם לאחר שיעבור טיפול, אך כאמור הנאשם סירב לעבור הליך טיפולי.

שרות המבחן העריך, כאמור, שללא טיפול, ישנו צפי שלילי להישנותן של עבירות דומות.

למרות כשלונו של ההליך הטיפולי, ועל אף גישתו הנוקשה של הנאשם והליקוי שבקבלת האחריות, החלטתי בסופו של דבר להימנע משליחתו של הנאשם שוב למאסר בפועל.

אשתו של הנאשם מטופלת בשישה פעוטות. מדובר במשפחה נתמכת סעד, אשר צפויה למסלול לא פשוט של שיקום תא משפחתי. על פי המתלוננת, היא רואה את עתידה ועתיד ילדיה לצדו של הנאשם - בנסיבות אלה, החמרה בענישה תוך מאסר מחודש נמצאת על ידי כבלתי מתאימה.

בראש שיקולי שהובילו להימנע ממאסר בפועל, הייתה תקופת מעצר משמעותית שבה היה הנאשם נתון בהליך זה.

הנאשם שהה מיום 10/5/15 ועד 27/5/15 - מעצר מאחורי סורג ובריח.

בהמשך היה נתון בימים 27/5/15 ועד 17/11/15 - במעצר בית מלא.

ואז, מיום 17/11/15 ועד 11/1/16 - היה הנאשם נתון שוב במעצר מאחורי סורג ובריח לאחר שנטען כי הפר את תנאי מעצר הבית שלו.

לפיכך, הנאשם היה עצור ממש, במשך תקופה המתקרבת לשלושה חודשים.

בהמשך, מיום 11/1/16 ועד 13/4/16 היה הנאשם נתון במעצר באיזוק אלקטרוני.

ומיום 13/4/16 ועד היום - שוהה הנאשם בתנאי מעצר בית מלא - כל זאת בהרחקה ממשפחתו.

התרשמתי כי תקופות המעצר, ההליך הפלילי וההרחקה ממשפחתו, יחד עם מאסר מותנה, עשויים לשמש גורם מרתיע לנאשם. אני סבורה כי הטלת מאסר בעבודות שרות בתוך מתחם הענישה, יבטא נכונה את חומרת האירועים ואת נסיבותיו האישיות של הנאשם.

סוף דבר

18. נוכח האמור לעיל אני גוזרת את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. ארבעה חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שרות בבית חב"ד קריית שמונה, בכתובת: הלבנון 15, קריית שמונה.

הנאשם יועסק 5 ימים בשבוע, 8.5 שעות עבודה יומיות.

מועד תחילת ריצוי עבודות השרות - 29.12.16.

הנאשם הוזהר בדבר חובתו לקיים את הוראות מסגרת עבודות השרות, שהנה מסלול לריצוי מאסר בחסות שרות בתי הסוהר. הודע לו כי אי עמידה בהוראות ואי ציות עלולה להביא להליך שבסופו ניתן להמיר את עבודות השרות במאסר ממשי.

ב. 7 חודשי מאסר על תנאי, אולם הנאשם לא יישא עונש זה, אלא אם יעבור במהלך תקופה של 3 שנים על כל אחת מהעבירות בהן הורשע.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בנצרת תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ט"ז אלול תשע"ו, 19 ספטמבר 2016, במעמד ב"כ המאשימה ב"כ הנאשם והנאשם.